

Stéphanie Koning

Bonjour Nederland

Een Française verhuist naar Nederland voor de liefde

ARENA

© 2008 Stéphanie Koning en Uitgeverij Arena
Omslagontwerp: DPS, Amsterdam
Omslagillustratie: Andy Robert Davies
Foto achterzijde: *Dagblad van het Noorden*/ Anne Marie Kamp
Typografie en zetwerk: Mat-zet BV, Soest

ISBN 978-90-6974-983-9

NUR 301

I

Peter

Niet te geloven, wat ik vandaag allemaal voor het laatst doe. Mijn baas een kopje koffie brengen, de rekeningen klaarmaken, de post afwerken, een balans naar de bank sturen, het kopieerapparaat een dreun geven omdat hij niet doet wat ik wil, de boekhouders afblaffen omdat ze me vragen iets te doen wat gisteren klaar moest zijn, een praatje maken met de klanten, het archief bijhouden, een nieuwe secretaresse inwerken, de postbode laten wachten omdat een laatste brief per se vandaag nog de deur uit moet...

Al vijf jaar werk ik als secretaresse voor dit accountantsbureau, een gekkenhuis als de papieren van alle klanten naar de belasting moeten. Toch is er altijd ruimte geweest voor een grapje, zelfs als de stress op zijn toppunt was. Het zal straks even wennen zijn, in mijn eentje in Nederland. Ik zal de drukte missen, en de gezelligheid met mijn collega's. Maar nu mis ik Peter, en dat is veel erger.

Gelukkig is hij nu onderweg vanuit Nederland. Vanmiddag komt hij me ophalen van mijn werk. Ik heb goed geoefend: goe-de-mid-dag. Ik kan al meer zeggen, hoor, in het Nederlands. Ik heb begin mei leerstof geleend van de bibliotheek: 'Nederlands in 40 lessen'. Dat lespakket bestaat uit een boek en een paar cassettebandjes. De eerste les ging over de klanken. Leuk, ben je direct ontmoedigd. Vooral de G is

afschrikwekkend. Voor mij is de G uitspreken ongeveer hetzelfde als mijn keel schrapen. Na de eerste verschijnselen van keelontsteking heb ik het oefenen met de G opgegeven. De R gaat mij niet beter af. En deze twee letters achter elkaar... rampzalig. Niet handig voor iemand die naar de provincie Groningen emigreert. Ik zeg liever 'naar Noord-Nederland verhuist', want ik ben bang dat ik anders mijn zachte stembanden op de stoep moet zoeken. Daarna volgde een uitleg over de klemtoon. Die heb ik maar overgeslagen, ik wilde liever woordjes en zinnnetjes leren. Ik kan al standaardzinnnetjes zeggen: 'Ik heet Stéphanie', 'Ik woon in Amsterdam', 'Amsterdam ligt in Nederland', 'Amsterdam is de hoofdstad van Nederland', 'Mag ik een kilo sperziebonen?', et cetera... Goed, hè?

Ho, de deurbel. Ik doe op mijn klantvriendelijkst open. Peter! Nu al! O! Goedemid... nee het is nog ochtend... Goede... goede... heu... Shit!

'Hello Peter.'

'Bonjour ma chérie!'

Valsspeler, hij was beter voorbereid. En hij heeft het ook makkelijk. In het Frans zeg je de hele dag bonjour, behalve 's avonds. Niet eerlijk.

Ik voel me ongemakkelijk als ik hem zoen, zo voor de receptie, mijn werkplek.

'Hoe was je reis?' vraag ik hem in mijn beste Engels.

Mij omhelzend, vertelt hij over zijn lange tocht door Duitsland en Zwitserland. En hij vertelt me vooral hoe hij me gemist heeft. Ik heb hem ook vreselijk gemist, maar ik wil graag dat hij me nu loslaat. Mijn baas hoeft me zo niet aan te treffen.

'Wil je wat drinken?'

'Ja, graag.'

Zo. Ik wring me los en loop naar de keuken. Als ik terug-

kom zijn de meeste collega's op de hoogte van Peters komst. Ze hebben al kennis met hem gemaakt.

'Wat is hij groot!' fluistert de dochter van mijn baas, terwijl ik me, met een glaasje fris, een weg baan naar Peter.

'Dus jij bent de dief die onze Stéphanie wegpikt,' verwijt de een.

'Weet je wel waar je aan begint? Ze heeft een vreselijk karakter,' onthult de ander.

'Luister niet naar hem,' onderbreek ik snel.

Ik geef Peter een rondleiding door het kantoor, terwijl de nieuwe secretaresse de receptie overneemt. Het was wel even zoeken naar een vervangster. We hebben er een paar moeten bedanken, die konden de werkdruk en de woede-uitbarstingen van mijn baas niet aan, maar ik denk dat deze lieve meid een harde werkster is. Ze lijkt zelfs minder opvliegend dan ik. Mijn collega's boffen, en mijn ex-vriendje ook: ja, onze nieuwe aanwinst heeft me ook op die plek vervangen. Ik wens ze veel geluk samen.

Om klokslag twaalf uur neem ik Peter mee naar het strand, waar ik heb afgesproken met twee vriendinnen. Ze wachten me op met genoeg munitie: stokbrood, kaas, worst, kersen en salades. Een lunch moet je nooit overslaan, zelfs niet voor een bezoek aan het strand.

'Wat is hij groot,' roepen ze als ze Peter zien.

Zodra onze handdoeken netjes op een rijtje liggen, trekt Peter zijn kleren uit en gaat languit in de felle zon liggen.

'Hij is erg groot!' fluisteren mijn twee vriendinnen weer, hun ogen op zijn zwembroek gericht.

'Dat hoorde ik. Afblijven!' protesteer ik.

Giechelend pakken we de lunch uit. Als we verzadigd zijn, besluiten we een duik te wagen in het frisse water van begin juni. Brr! Terwijl onze tenen ruziën over welke er als eerste in moet, neemt Peter een aanloop, rent het water in en

verdwijnt in een golf. Al doende spettert hij ons nat, we gillen het uit.

‘Een rasechte Nederlander,’ erkennen we.

Na een korte zwempartij is het voor mij alweer tijd om terug te gaan naar kantoor. Een van mijn vriendinnen moet die middag ook werken, de andere is vrij. Ze wil graag op Peter passen, maar kan ik haar vertrouwen?

Peter ligt weer op zijn rug, hij is binnen anderhalf uur al erg rood geworden.

‘Schat, je moet de schaduw opzoeken. Je verbrandt.’

Hij draait zich op zijn buik.

‘Goed. Tijd voor de andere kant.’

Absoluut een rasechte Nederlander.

‘Ik smeer hem wel in,’ stelt mijn vriendin voor, een tube zonnecrème uit haar tas halend.

Hmm. Laatste dag of niet, ik maak het op mijn werk niet te laat.

Als ik aan het eind van de middag weer op het strand kom, tref ik Peter aan op een respectabele afstand van mijn vriendin. Gelukkig. En ze heeft hem duidelijk niet de hele middag zitten insmeren, want hij is zo rood als een kreeft.

Tot ziens, *la France*

Na twee weken van strandbezoeken en afscheidsfeestjes is het zover: ik ga emigrr... verhuizen.

‘Papa, help je ons duwen, we krijgen de kofferbak niet dicht.’

Peter, mijn vader en ik spannen ons enorm in. We duwen en zetten kracht met onze handen, schouders, heupen, maar niets helpt. De auto rijdt bijna naar voren door ons geduw, maar de kofferbak gaapt weer, spottend.

‘Alles gaat er gewoon weer uit en dan pakken we opnieuw in. Het kan vast wat compacter.’

‘Peter, alsjeblieft, dat wordt de vijfde keer.’

Dat we voor de vijfde keer de auto moeten uit- en inladen vind ik niet zo erg, maar ik vrees dat dit ook de vijfde afvalronde wordt. De grond rondom de auto is al bezaaid met waardevolle delen van mijn inboedel die zonder genade uit mijn bagage zijn gehaald: mijn boeken over biologisch tuinieren, mijn duikuitrusting, mijn mooie olifanttheepot en nog veel meer. Mijn ouders, die de toenemende irritatie willen ontvluchten, gaan zogenaamd naar het eten kijken.

Na een uur van zweten en mopperen is elke kubieke millimeter benut. En de kofferbak is, wonderbaarlijk, op slot. Mijn vader, gewaarschuwd door ons gejuich, roept Peter om met hem een biertje te drinken. Voordat ik hem achterna loop, ga ik even tegen de garagedeur zitten, in de namiddagzon. En

naast mijn tuinboeken. Dromerig blader ik erdoor, terugdenkend aan mijn vele uren tuinplezier en mijn boeiende ervaringen: luizen verdrijven met lavendel, tomatenplantjes een goede start geven met brandnetels. Terwijl mijn vrienden waterskieden, zat ik liever op mijn knieën in de verse aarde om onkruid te wieden. Bladerend kom ik bij mijn lievelingshoofdstuk: interactie tussen planten. Ik lees weer dat wortel en prei het best om en om geplant kunnen worden. De prei houdt namelijk de wortelvlieg op afstand, terwijl de preiworm niet in de buurt van wortels durft te komen. Velen lachen me uit, maar ik vind het ontroerend: groenten die elkaar beschermen. Ik weet dat ik voorlopig niet zal tuinieren, aangezien Peter op een flat woont, maar toch, hoe kan ik deze boeken vol wonderbaarlijke natuurgeheimen achterlaten?

Ik kijk om me heen. Niemand. Ik hoor het geluid van glazen vanaf het terras. Peter en mijn ouders zitten aan het aperitief. Ik kies twee boeken uit en loop langzaam om de auto heen. Ik durf de kofferbak niet open te doen, want stel dat ik die niet meer dicht krijg, maar door het rechterraam zie ik een gaatje, achter de passagiersstoel. Daar moeten ze wel passen. Eerst het achterportier voorzichtig op een kier zetten. Ik hoor een zachte klik, word plotseling omvergeduwd door de openslaande deur en land hard op mijn billen. ‘Merde!’ Mijn kussen ligt op de oprit en drie tassen puilen dreigend uit de deuropening. Ik hoor voetstappen in mijn richting komen. Als Peter dit ziet wordt hij vast woest, wil hij me misschien niet meer meenemen naar Nederland! Uit alle macht duw ik de tassen naar binnen en probeer mijn kussen te grijpen. Net buiten handbereik, terwijl de voetstappen steeds dichterbij klinken.

Gelukkig is het mijn moeder. Ze pakt mijn kussen en propt het achter de stoel. Kreunend, duwend en een beetje giechelend, zetten we de tassen terug op hun plek.

‘Zullen we proberen de deur dicht te doen?’ stelt ze voor, de boel nog steeds vasthoudend.

‘Wacht even.’

Ik raap snel mijn twee boeken op en gooi ze boven op de bagage.

‘Zo! Loslaten maar.’

En voordat de tassen de kans krijgen om hun normale volume weer aan te nemen, klap ik de deur dicht.

‘Dames, het eten is klaar, komen jullie?’

Peter en mijn vader treffen ons terwijl we met een onschuldige blik tegen het portier leunen.

‘Wat was je allemaal aan het doen?’ vraagt Peter nieuwsgierig.

‘Och, gewoon, zo’n moeder-dochterding, je weet wel.’

Onder het eten van een kom groentesoep (met groenten uit de tuin) met stokbrood en kaas, praten we over koetjes en kalfjes, of we zwijgen. Alles beter dan praten over mijn naderende vertrek. Maar als we de laatste broodkruimels van de tafel hebben gepeuterd, moeten we het wel toegeven: het is tijd om te gaan.

De zon verdwijnt achter de berg als ik me, na een onhandige omhelzing met mijn ouders, in de auto probeer te wurmen. Mijn stoel is helemaal naar voren geschoven, dat scheelde ruimte achterin.

‘O, wacht, ik had nog iets.’

Mijn vader verdwijnt naar binnen en komt snel terug met een mand vol wijnflessen, potjes honing van de plaatselijke imker, perziken en meloenen van de markt, brood, Franse kaas en zelfgemaakte frambozenjam.

‘Alsjeblieft Stéphanie, je eerstehulp pakketje.’

Dat we hier echt geen ruimte voor hebben en dat er al twintig flessen wijn en potjes jam van alle vruchten die er bestaan in de kofferbak liggen wil hij niet horen: de mand moet beslist mee, mijn overleven gedurende de eerste weken

in Nederland hangt ervan af. Hij wil het niet op zijn geweten hebben dat zijn dochter in een keer overstapt op Goudse kaas, haring, bier en boerenkool; dat zou elke Française fataal worden. ‘Kijk, hier past hij wel,’ zegt hij, terwijl hij de zware mand tussen (en boven op) mijn voeten drukt.

Hij verhuist de kaas naar de koffer op het dak, na luid protest van Peter, die denkt dat de geur hem fataal zou worden.

‘Nou, zullen we dan maar?’

‘Ja, het moet maar. Nou, tot ziens hè. Bel je als je er bent?’

‘Ja.’

‘Heu... Het heeft geen zin dat ik dit zeg, maar rijden jullie wel voorzichtig?’

‘Ja.’

‘Goed. Nou, dag.’

‘Dag.’

Als ik mijn ouders uitzwaai, zie ik dat hun ogen iets te veel glanzen. Zelf stik ik bijna door de brok in mijn keel. Ik ben dan ook opgelucht als we de straat uit rijden en ik hun zwaaiende handen niet meer in de spiegel zie. Ik staar naar buiten terwijl Peter de weg langs het meer oprijdt. Ik voel dat hij regelmatig naar me kijkt, maar ik houd mijn voorhoofd stijf tegen het raam. Mijn oogleden kunnen de overstroming niet meer in bedwang houden en ik wil niet dat hij het ziet. Hij zou denken dat ik verdrietig ben, of dat ik me bedacht heb. Ik wil heel graag mijn leven met Peter delen, maar het is nu even heftiger dan ik had verwacht. In gedachten neem ik afscheid van het meer van Annecy. Ik omhels elke eend, kus elke zwaan, boom, bloem, elk grasprietje. Ik beklim elke berg, hun toppen kleuren roze in de laatste zonnestralen. Het wordt morgen een mooie dag. Zou het weer ook mooi zijn in Nederland? Is het waar wat ze zeggen? Regent het daar zo vaak? Komt het wel goed met mij, daar?

Bonjour Nederland

Twaalf uur en drie pitstoppen later: Winschoten. Ik ben uitgeput, maar ook opgewonden. Ik voel kriebels in mijn hoofd, buik, armen en handen; overal, behalve in mijn voeten. Daar heb ik helemaal geen gevoel meer.

‘Zullen we de auto meteen maar uitladen,’ stelt Peter voor.

‘Ja, als je me er eerst uit helpt.’

Mijn lieve vriend doet het portier open, haalt de mand met moeite van mijn afgeklemden voeten en biedt me een helpende hand. Zo, ik sta. Op slappe benen. Eigenlijk zou ik nu graag eerst een dutje willen doen, maar daar komen de eerste nieuwsgierige burens al aan. Ze weten natuurlijk dat Peter zijn vriendinnetje uit Frankrijk ging ophalen, en willen me met eigen ogen zien. Binnen de kortste keren ben ik omsingeld door de vriendelijke medebewoners van de flat. Terwijl het bloed pijnlijk zijn weg zoekt door mijn voeten en benen, word ik van top tot teen geïnspecteerd. Ik voel me een soort rariteit. Ze praten Nederlands. Ik neem aan dat ze me welkom heten, maar ze kunnen me net zo goed de huid vol schelden, ik begrijp er toch niets van. Ik heb nu niets aan alle zinnnetjes die ik in Frankrijk heb geleerd. Niemand vraagt me naar sperziebonen, en topografie lijkt wel hun laatste zorg te zijn.

Dus zwijg ik en concentreer me op het openhouden van mijn branderige, vermoeide ogen. In elk geval blijf ik beleefd glimlachen en knikken naar iedereen. Wat voel ik me toch stom! En de cursus Nederlands begint pas in september. Dit wordt een lange zomer, vrees ik.

Dan komt er een jongedame bij, van ongeveer mijn leeftijd, schat ik. ‘Hoi Stéphanie. *I’m your neighbour. If you like, we can go out together some day, I’ll show you the town,*’ zegt ze spontaan.

Hé, deze taal ken ik godzijdank. Maar ik denk niet ‘godzijdank’, want dat woord ken ik nog niet; dat is meer een woord voor de gevorderden in de Nederlandse taal, en daar hoor ik nog lang niet bij. Ik durf me nog niet eens een beginner te noemen. Maar met Engels weet ik wel raad. Peter en ik communiceren al vanaf het begin in die wereldtaal, want Peters Frans is ook beperkt. Hij kent wel een aantal woorden en zinnen als: ‘*Bonjour*’, ‘*Merci*’, ‘*Au revoir*’, ‘*Je m’ap-pelle Peter*’, ‘*J’habite à Paris*’, et cetera..., maar daarmee ben je gauw uitgepraat. Ik weet wel dat als je van elkaar houdt, je elkaar kunt begrijpen zonder woorden. Maar ik denk dat de stilte op den duur zou vervelen. De klets-kous die ik ben, zou het op die manier niet lang uithouden.

Als na een half uurtje de nieuwsgierigheid van de burens voorlopig is bevredigd, nemen we de eerste tassen mee naar boven. Als we buiten adem het appartement (op de tweede verdieping) betreden, kijken we onze ogen uit: overal hangen kleurrijke slingers en de woonkamer staat vol bloemen, waaraan leuke welkomstkaartjes hangen. Die zijn afkomstig van de burens en Peters familie. Wat leuk! Peter had zijn sleutel aan het spontane buurmeisje gegeven, want zij zou de planten water geven en onze brievenbus legen. De planten zien er inderdaad fris uit en de post ligt keurig opgestapeld tussen twee bosjes bloemen. Is dit een typisch Nederlandse verrassing? Wat attent! Wat lief! Ik word zo emotioneel dat

ik wel kan huilen. Ik omhels Peter en blijf hem stevig vasthouden. Wat ben ik gelukkig, wat ben ik verliefd!

Praten is overbodig. We hebben een betere besteding gevonden voor de energie die we nog overhebben. Terwijl ik met Peter in mijn kielzog de trap naar de slaapkamer opren, begin ik alvast mijn kleren uit te trekken. Mijn trui blijft onder mijn kin steken, ik zie niets meer, maar ren door... en struikel. Peter pakt me beet en draagt me de laatste treden op.

Veel later hebben we genoeg nieuwe energie om de uitlaadklus af te maken. We zoeken onze kleren. Peter heeft zijn schoenen nog aan, hij hoeft alleen zijn broek op te trekken en zijn trui van de deurklink te halen. Mijn beha hangt aan het raam en mijn trui ligt halverwege de trap, maar mijn slipje is onvindbaar. Ik trek mijn broek aan zonder slipje. Het voelt raar, maar wat geeft het. Er is toch niemand die het weet, behalve Peter. Die sjouwt met tassen en dozen alsof zijn leven ervan afhangt. Binnen de kortste keren is de auto leeg. De vracht kan nog wel even in de gang blijven staan, beslist Peter met glinsterende ogen.

Tot zover heb ik het best naar mijn zin in Nederland.